

ser tilsigtede delvis at begrænse den i Lov Nr. 105 af 18. April 1910 omhandlede Jernbaneskyld, hvilket man mener vil virke uretfærdigt, og i Stedet for har man ved Ændringsforslag Nr. 25 til § 14, for saa vidt der paahviler en Ejendom Jernbaneskyld, fritaget den paagældende Ejendom for kommunal Grundstigningsskyld.

Et *Mindretal* (Frøkjær og Piper) er imod at udvide den særlige Grundbeskatning, der i 1922 blev indført til Staten, til ogsaa at anvendes i Kommunerne, fordi man derved fraviger det ensartede Skattegrundlag, Ejendomsskylden, der blev indført i 1903, og fordi det nye Skattegrundlag er og altid maa blive en upaalidelig Værdimaaler, hvad enten den hviler paa et løst Skøn af Vurderingsmyndighederne, eller Grundværdien ansættes som et konstrueret Produkt beregnet efter Grundpriser i andre Bydele eller enkelte Ejendoms-køb, hvis Købesum skyldes ganske særlige Omstændigheder.

Mindretallet paapeger i denne Forbindelse, hvorledes den ene Beskatningsfaktor Ejendomsskylden forfuskes ved Bestemmelsen i Lov Nr. 352 af 1922 om, at Grundværdien skal trækkes fra Ejendomsskylden og Resten deraf beskattes som Ejendomsskyld, en ganske sindrig, men ikke rationel Beregningsmetode, der ofte giver sig Udslag i ganske smaa Ejendomsskyldbeløb for store, værdifulde Bygninger.

Mindretallet er imod *den øgede* Ejendomsbeskatning, som der igennem Grundskattens Indførelse aabnes en let Adgang til at etablere. Selv om Lovforslaget nu fremtræder i saa affilet en Form, at det ikke skal bevirke alt for store Forskydninger i første Omgang, vil det være forholdsvis let senere i et belejligt Øjeblik at ændre Procenterne og derved kuldkastrer hele den Stabilitet, der bør være i Ejendoms- og Prioritetsforhold.

Mindretallet er imod en Grundafgift, som virker tyngende paa Næringslivet, og som ved sin Højde kan drive Ejeren bort fra sit Hus og sin Bedrift.

Endvidere er Mindretallet imod en

Værdistigningsafgift, der ikke er virkelig konstateret ved Salg, men udelukkende er baseret paa Vurderingsmyndighedernes Skøn.

Mindretallet stiller derfor under Nr. 37 Forslag til en ændret Affattelse af hele Lovforslaget, der gaar ud paa for samtlige Kommuner med Undtagelse af Frederiksberg, som har en tilfredsstillende Beskatning, og i Overensstemmelse med Loven af 1903 at benytte Ejendomsskylden som eneste Skattegrundlag, kun med den Tilføjelse, at der gives Adgang for de forskellige Kommuner til et skattefrit Fradrag paa Bygningerne fra 3 000 Kr. til 5 000 Kr.

Endvidere indeholder Mindretallets Forslag regulerende Bestemmelser for at hindre en for hurtig Stigning af Ejendoms-skylden i de Købstæder, hvor Ejendomsbeskatningen hidtil er holdt nede under det i Lov af 11. Februar 1863 givne Maksimum.

Ændringsforslag.

Af et *Flertal* (Ludvig Christensen, A. P. Hansen, I. A. Hansen [4de Kr.], Hauch, Johannes Jensen, Jensen [Aale], H. P. Johansen, Thomas Larsen, Maegaard, Hans Nielsen, Nygart og C. F. Sørensen), tiltraadt af *Indenrigsministeren*:

(Ændringsforslagene Nr. 1—36).

Til § 3.

1) I 1ste Stykke, sidste Linie, efter „særskilt“ indføres: „af Kommunalbestyrelsen uden højere Myndigheds Samtykke“.

2) 2det Stykke affattes saaledes: „Findes der flere Beboelseslejligheder i en Ejendom, forhøjes det i Medfør af foranstaaende Stykke fastsatte Fradrag, naar den skattepligtige fremsætter Begæring derom, med et Tillæg af 1000 Kr. for hver Beboelseslejlighed med Køkken, som Ejendommen indeholder udover een Lejlighed. Begæring om Fradraget fremsættes overfor Vurderingsmyndighederne.“

3) 3die Stykke udgaar.

Til § 4.

4) I Litra a., 2det Stykke, 4de—5te Linie, ændres „5 pro mille“ til: „4 pro mille“.

5) I Litra a., 2det Stykke, 7de Linie, ændres „5 pro mille“ til: „4 pro mille“.